

PREGUNTES i TEXTOS PER A LA REFLEXIÓ

- ❖ Davant la proposta de recórrer amb Francesc el camí del desert, de la bellesa i de la misericòrdia, què m'ha cridat l'atenció, què m'ha aportat de novetat interior?
- ❖ Preguar és despertar el rostre de Déu en tu, transformar-te en la seva icona. Es deixar que l'Esperit del Crist pregui i actui en tu. Al llarg de la seva vida Francesc va haver d'integrar des de la pregària les vivències que per a ell - com per nosaltres- li dificultaven descobrir en els altres la icona de Crist i ser icona de Crist per als altres. Quina icona dibuixo jo amb la meva vida?
- ❖ La vida espiritual és l'art de prestar atenció a l'Esperit Sant i de fer fructificar la seva presència en la nostra vida; que el seu dinamisme, la seva força, la seva energia l'anem reconeixent per dins i l'anem expressant per fora, com ho va fer Francesc. Prestar atenció a l'Esperit Sant és prestar atenció no a qualsevol esperit sinó a l'esperit de Jesús. Suposa descodificar el regne i l'anti-regne en el propi cor i en la realitat global del nostre món. Com em situo davant aquest do i aquest repte?

- *Un text de Teòfanès el Reclus*

"Convé baixar del cervell al cor i pujar de les entranyes al cor. De moment hi ha a vosaltres moltes reflexions cerebrals sobre Déu i sentiments sobre Déu, però Déu encara roman a l'exterior..."

- *Un text de Sant Gregori Palamàs*

"Si el cos pot participar de la riquesa infinita de l'ànima, no hi ha dubte que pot ja ara i aquí tenir una experiència del diví; però les passions de l'ànima han de ser primer canviades i santificades, sense que siguin destruïdes. Revestim-nos dels pensaments humils i de la tristesa espiritual, de la dolçor d'un cor ple de misericòrdia, que estima la veritat i busca la puresa, perquè el regne de Déu - no; més aviat el Rei del Cel- ja és dins nostre i hem d'entrar en relació amb ell a

través de l'amor... la força de la pregària porta a terme misteriosament aquesta unió.”

- *Un text de la Filocalia*

“El cor és només un petit espai i, no obstant això, en ell es troben lleons, dracs i criatures verinoses i tots els refinaments de la maldat, allí es troben senders desiguals i aspres i abismes enormement oberts. Però Déu es troba igualment allà i també els àngels, la Vida i el Regne, la Llum i els Apòstols, la Ciutat Celestial i els tresors de la gràcia. Tot està allà.”

- *Una frase de Nicolau Cabasilas*

“El cor de l'home ha estat creat prou gran per contenir a Déu mateix.”

- *Un text de Sant Isaac el Sirí*

“Què és un cor caritatiu? És un cor que crema d'amor per la creació sencera, pels homes, pels ocells, per les bèsties, pels dimonis, per totes les criatures. Per això un home així no cessa de pregar, tot pels enemics de la veritat, i per aquells que li fan mal: ara també per les serps, mogut per la pietat infinita que brolla del seu cor, que s'assimila a Déu ».

- *Un text del Patriarca Atenàgores*

“Cal dur a terme la guerra més dura, que és la guerra contra un mateix. Cal aconseguir desarmar-se.

He mantingut aquesta guerra durant anys i ha estat terrible. Però ara estic desarmat. Ja no tinc por de res perquè l'amor expulsa la por. Estic desarmat de la voluntat de tenir raó, de justificar-me tot desqualificant als altres.

He deixat ja de viure preocupat, gelosament crispatsobre les meves riqueses. Acullo i comparteixo. No m'aferro amb totes les meves forces a les meves idees ni als meus projectes.

Si em presenten altres de millors, o sense ser millors, que siguin bons, els accepto sense pena. He renunciat a comparar-me.

El que és bo, real, veritable, és per a mi sempre el millor. Per això no tinc por.

Quan no es té res, ja no es té por. Si un es desarma, es buida, si s'obre a Déu-Home que fa noves totes les coses, Ell esborra la nostra ceguesa pasada i ens torna a un temps nou en el qual tot és possible.”

- *Un text de Sant Serafí de Sarov*

No hi ha res per sobre de la pau del Crist. Jo t'ho suplico, joia meva, adquireix l'esperit de pau. L'home que posseeix aquest esperit no es veu torbat per res. És així com els justos han entrat en el Regne dels Cels: el Regne de la joia eterna, el triomf i la festa. Adquireix la Pau interior, i molts, al teu entorn, trobaran la salvació.

- *Un text de Sant Silvà del mont Athos*

Hi ha homes que desitgen als seus enemics i als enemics de l'església les penes i els turments del foc etern. En pensar així, no coneixen l'amor de Déu. Qui té l'amor i la humilitat de Crist plora i prega pel món sencer.

Senyor, tu que has pregat pels teus enemics, ensenya'ns, pel teu Sant Esperit, a estimar-los i a pregar per ells amb llàgrimes. Però això és molt difícil per a nosaltres pecadors, si la teva gràcia no està amb nosaltres.

Si la gràcia de Déu habita el cor d'un home, fins i tot d'una manera ínfima, aquell home plora per tots els homes i té compassió dels que no coneixen Déu o es resisteixen a Ell: ora per ells dia i nit. Cal pregar pels enemics si volem conservar la gràcia; doncs aquell que no té un cor compassiu per als altres, no té en ell l'Esperit Sant. Glòria i lloança a Déu i a la seva gran misericòrdia, perquè a nosaltres els homes, ens ha concedit el do i la gràcia del seu Esperit. El Senyor és dolç i humil de cor; estima les seves criatures. Allà on hi ha Deu, allà es troba l'amor universal. El que no posseeixi aquest amor, que el demani al Senyor que ha dit "Demaneu i rebreu, busqueu i trobareu", i Ell us donarà aquest amor. Oh, Senyor, doneu-nos aquest amor. Doneu-lo al món sencer.

- ***Exhortació 27 de Sant Francesc***

On hi ha caritat i saviesa, allà no hi ha por ni ignorància.

On hi ha paciència i humilitat, allà no hi ha ira ni torbació.

On hi ha pobresa amb alegria, allà no hi ha cobdícia ni avarícia.

On hi ha assossec i meditació, allà no hi ha neguit ni vagància.

On hi ha temor del Senyor per a custodiar el seu atri, la seva llar, allà l'enemic no pot tenir lloc per entrar-hi.

On hi ha misericòrdia i discerniment, allà no hi ha superfluitat ni enduriment.

- **Pregària de Francesc davant del Crist de sant Damià**

Déu sobirà i gloriós, il·lumineu les tenebres del meu cor i doneu-me una recta, una esperança certa i una caritat perfecta, seny i coneixement, Senyor, per tal que acompleixi el vostre manament sant i verídic.

- **Un text d'Eloi Leclerc**

“Escolta'm, amic: començo a ser gran. Doncs bé! Sense dir mentida, ningú fins ara no s'ha interessat per mi d'aquesta manera, sense segones intencions. D'altra banda, l'he vist parlar cara a cara amb Giovanni, Alessandro, Caterina i els altres; m'he fixat que per a ell cada persona mereix consideración. No menysprea ningú. Deu comprendre moltes coses. Allí on no hi veiem, al més sovint, més que vici i dolenteria, ell hi descobreix una angoixa secreta, un fons de bonesa ignorada, hi veu algú que cal salvar. En resum, és un home bo, pregonament bo. I la cosa més meravellosa és que al seu contacte un xic d'aquesta bonesa passa a nosaltres al nostre torn. El cor esdevé menys amargant. I aixó ho cambia tot, comprens?...La gent d'allà dalt, cal dir-ho francament, vivia com les bèsties i fins pitjor que les bèsties. Sense joia, sense animació, sense esperança, amb males cares i dolenteria amb un cor tan sec i dur com la roca a la qual s'arreapen les seves coses. Ja casi no ens n'adonavem....Però ara les coses han canviat una mica. Quan un home se sap estimat –va dir el montanyenc sospesant els seus mots- ja no torna a ser el mateix. I quan se sap divinament estimat, és salvat. He après això darrerament. Oh, sens dubte, la vida allà dalt continua essent igual de dura. Però els homes han trobat una dignitat, una raó de viure. Aixó és molt. Els cors ja no són el que eren. Sí, amb un home com el Poverello, tot podria recomençar amb la seva pureza i tendresa primeres”.